ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1876 ΑΡΙΘ. 153

ΑΡΙΣΤΟ ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
Δικαστικῶν καταχωρήσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἐνῷ ὁ Φοῖνιξ ἀποτινάσει τὴν τέφραν του, ἐνῷ ἐν τῇ Ἀνατολῇ μεγάλα κυοφοροῦνται θαύματα, ἡμεῖς ἐδῶ πομπεύομεν τοὺς σημωνιστὰς παππάδες τε καὶ ὑπουργούς, καὶ σατυρίζομεν Κὀρομηλάδας καὶ τύπτομεν κακοηθεστάτους Φαναριώτας καὶ μασκαρεύομεν τοὺς φύσει μασκαρευμένους Ἀμοιβαιοθαυμαστάς.

Ἐνῷ ἡ γείτων Τουρκία βαίνει εἰς πρόοδον ἀκατάσχετον διὰ τῶν νέων μεταρρυθμίσεων καὶ μεγάλων χρεωκοπιῶν, ἐνῷ ἡ Ἐρζεγοβίνη τείνει νὰ κηρυχθῇ ἐλευθέρα ὑποτασσόμενη ἐς ἀεὶ τῷ Σουλτάνῳ, ἐνῷ ἡ Ῥουμουνία καὶ τὸ Μαυροβούνιον συνταράσσωνται καὶ ἐξοπλίζωνται διὰ ῥαβδωτῶν καὶ ὀπισθογεμῶν μὴ εἰσέτι παραγγελθέντων ὅπλων, καὶ ποιοῦσι κολοσιαῖα δάνεια, ἅτινα δὲν θὰ τοῖς παραχωρηθῶσι ποτὲ, ἡμεῖς ἐδῶ διδασκόμεθα τὴν ἠθικὴν ὑφ' ἑνὸς ἐστερημένου ἐκ τῶν ὀργίων τῶν αἰσθήσεών του θεοτούμπη Ῥοΐδου, καὶ ἀναγινώσκομεν τὰς φλυαρίας μιᾶς μειρακιώδους ἐφημερίδος καὶ τὸν πολιτισμὸν διδασκόμεθα ὑπὸ μιᾶς δραπέτιδος τοῦ γαλλικοῦ ναοῦ τῆς Κύπριδος ἀσυστόλου καὶ φαύλου φαινομηρίδος ὀρχηστρίδος Βέρθας.

Ἐνῷ ἡ Ἀγγλία ἐπαπειλεῖ νὰ καταλάβῃ διὰ παντὸς τὴν πολυτλήμονα Κρήτην μας κατὰ τὰς φαντασιοκοπίας μισθίων τινων ὀνταρίων, ἐνῷ ὁ Χεδὶβ κατακτᾷ τὴν Ἀβυσσυνίαν προσεγγίζων τὰ μεθόρια ἡμῶν, ἐνῷ ἐπαπειλεῖται ἄρδην νὰ καταστραφῇ ὁ ἑλληνισμὸς διὰ τῶν ἐμφυλίων σφαγῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ συγκλονεῖται ἡ Εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη διὰ τῶν ἐν Κίνᾳ ταραχῶν, ἡμεῖς ἐδῶ ἀποθαυμάζομεν τὰς κνήμας τῶν θεατρικῶν γυναίων, καὶ ἐπιτρέπομεν εἰς τὸν ἀποξεκουτιασθέντα καθηγητὴν νὰ ὁμιλῇ περὶ πατριωτισμοῦ καὶ διδασκόμεθα τὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων μας κατακυβδιλωθεῖσαν ὑπὸ ἑνὸς γελοίου ἐρρανιστοῦ καὶ ἀβελτέρου συρράπτου πάσης ἀκριτολογίας ἱστορικοῦ, τοῦ ἀγλαΐσματος τούτου τοῦ Ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ.

Ἐνῷ ἡ ληστεία καταβιβρώσκει πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ μόλις παγιοθέντος ὁμοφύλου ἰταλικοῦ κράτους, ἐνῷ τὰ θεμέλια τῆς θρησκείας μας κλονοῦνται διὰ τοῦ ἐξαφανισμοῦ τοῦ Πάπα, ἐνῷ πανόλεθρος ἐπαπειλεῖ τὴν γῆν σύμπασαν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Βορείου Πόλου, καὶ ὁ ῥωσσικὸς τύπος πάσει δυνάμει ὑβρίζων τὴν Ἑλλάδα βέβαιον τῇ παρασκευαζει ὄλεθρον, ἡμεῖς ἐδῶ παρασημοστολίζομεν ἕνα κρασοπώλην, καὶ ἀνεχόμεθα ἕνας βρωμάνθρωπος ἀτιμωριτὶ νὰ δέρῃ δημοσίᾳ τοὺς διδασκάλους τῆς νεότητος, καὶ ἕνας «Λαὸς» ν' ἀντιπολιτεύηται τὸ ὑπουργεῖον.

Δὲν θὰ συνετισθῶμεν λοιπὸν ποτὲ, δὲν θὰ ἔλθωμεν τέλος εἰς θεογνωσίαν καὶ ξύλοις καὶ ῥοπάλοις ὁπλισθέντες δὲν θὰ ἀποκαθάρωμεν ἐφ' ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς τὴν πόλιν τῶν παχυβορβόρων Ἀθηνῶν, ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς βοσκόντων χοίρων ἀνθρωπομόρφων, καὶ τόσων ἄλλων ἀληθῶν καθαρμάτων, ἅτινα φθείρουσι καὶ ἐκμιζῶσι πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ ἀτυχοῦς τούτου λαοῦ;

Ὄντως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἄξιος τῆς ἀθλίας τύχης του ἐν ᾗ συγκιλύεται ἀπό τινος.

ΚΗΠΟΣ

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ.

Ἐπροχθὲς τὴν Τσικνοπέμπτη ἐμασκαρευθήκαν ὅλοι
Οἱ ἐφημεριδογράφοι, καὶ ἐγύριζαν 'ς τὴν πόλι
Μὲ κιθάραις καὶ λαγοῦτα καὶ βιολιὰ καὶ μαντολῖνα,
Φυσαρμόνικαις, σουραύλια, τουμπελέκια καὶ κλαρῖνα,
Κ' ἐπηδοῦσαν τῆς ῥετσίναις, ἐγελοῦσαν, χωρατεύαν,
Ἐφωνάζαν, ἐσφυρίζαν, τραγουδοῦσαν καὶ 'χορεύαν.

Πρῶτος ἦταν ὁ συντάκτης τοῦ «Λαοῦ» Λογιωτατίδης,
Καὶ εἰς τὸ δεξί του πλάγι ὁ Γιωργάκης ὁ Γονίδης.
Ὁ Γονίδης στολισμένος μὲ ψαλτήρια καὶ τριῴδι
Καὶ 'ς τὰ μουτρά του φοροῦσε μιὰ μουτσοῦνα ἀπὸ βῷδι,
Κ' ὁ Λογιωτατίδης πάλι εἶχε τοῦ Τζουμπὲ μιὰ γοῦνα,
Καὶ 'ς τὴν κλασική του μούρη μιὰ γαϊδουρινὴ μουτσοῦνα.

Πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἐρχόταν λυγιστὸς, καμαρωμένος
Ὁ κὺρ Δῆμος μὲ τὸν Μπέσα τὸν μεθύστακα πιασμένος.
Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὼ ὁ πρῶτος σαλεπτζίδικα φοροῦσε,
Κ' ἕνα τενεκὲ μεγάλο εἰς τὸ χέρι του βαστοῦσε,
Καὶ ὁ ἄλλος πάλι ἦταν ἐνδυμένος σὰν ἀρκοῦδα,
Κ' ἐκτυποῦσε ἕνα ντέφι, καὶ ἐπήδα, κ' ἐτραγούδα.

Εἰς αὐτοὺς κοντὰ ἐρχόταν μὲ τὸν Βιθυνὸ τὸν Γιάννη
Καὶ ὁ γέρο Μαυρομμάτης, τὸ μεγάλο μας χαϊβάνι.
Ὁ Γιαννάκης ἐφοροῦσε 'ς τὸ κεφάλι μιὰ μανδῆλα,
Κ' ἕνα χάρτινο σουρτοῦκο ἀπ' τοῦ «Χρόνου» του τὰ φύλλα,
Καὶ ὁ Μαυρομμάτης πάλι ἔκανε τὸν ἀστρονόμο,
Κ' ἕνα μάτσο Καζαμίαις ἐκρατοῦσε εἰς τὸν ὦμο.

Νὰ 'ς τὴ μέση κι' ὁ Τσαρτόλιας, καὶ ὁ Νίκος ὁ Πολίτης.
Ὁ καλὸς Τσαρτόλιας ἦταν ἐνδυμένος σὰν μεσίτης,
Κ' ἐβαστοῦσε εἰς τὸ πλάϊ μία ψεύτικη κοπέλα,
Κ' ἔλεγε εἰς τὸν καθένα «εἰς τὴν κάμαρά μου ἔλα»·
Καὶ ὁ Νίκος ὁ Πολίτης εἶχε 'πίσω μιὰ καμπούρα,
Καὶ τὰ μοῦτρα ἀλειμμένα μὲ τοῦ τηγανιοῦ μουτζοῦρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Τετάρτην συνελθόντος τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου, ὁ πρόεδρος κ. Βαλβῆς ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασίν του, ἀπορρίπτουσαν πάσας τὰς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεις τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων, καὶ διατάσσουσαν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. Πρῶτος προσῆλθεν ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Φθιώτιδος Καλλίνικος Καστόρχης, ὅστις ἐμαρτύρησεν, ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐδανείσθη 41 χιλ. δραχμῶν, καὶ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Νικόδημον Σακελλαριάδην, ὅτι ὁ Ἀβέρκιος ἔδωσε 3 χιλ. δραχμὰς εἰς τὸν Οἰκονομόπουλον, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐνοχοποιοῦντα τὸν Βαλασσόπουλον. Μετὰ τοῦτον προσῆλθεν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος, ὅστις ἐμαρτύρησεν ὅτι τὰ ἐπισκοπικὰ δὲν ἀπεφασίσθησαν ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, ὅτι γνωρίζει τὴν κ. Νικολοπούλου ὡς ἔντιμον γυναῖκα καὶ μὴ ἀρεσκομένην εἰς τὴν πολυτέλειαν, δὲν γνωρίζει ὅμως ἂν καὶ ἡ κόρη τοῦ Βαλασσοπούλου ἦνε τοιαύτη.

Τὴν Πέμπτην ἐξηκολούθησεν ἡ δίκη. Πρῶτος μάρτυς προσῆλθεν ὁ κ. Πανάρετος Κωνσταντινίδης, ὅστις κατέθεσεν, ὅτι καθὰ ἤκουσε ὁ Ἀργολίδος ὑπεστηρίζετο παρὰ τοῦ Νικολοπούλου, καὶ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀρχιερεὺς καὶ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Βαλασσοπούλου, καὶ ὅτι ὁ Οἰκονομόπουλος τῷ παρήγγειλεν, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, ἐὰν δώσῃ 10 χιλ. δραχ. καὶ εἰς τὸν Βαλασσόπουλον. Μετὰ τοῦτον προσῆλθεν ὁ Νικόδημος Σακελλαριάδης, εἰπὼν ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἔδωκε πολλὰ χρήματα διὰ τοῦ Οἰκονομοπούλου καὶ Χαριτάκη εἰς τὸν Νικολόπουλον καὶ Βαλασσόπουλον. Μετὰ τοῦτον προσῆλθεν ὁ Παρθένιος Ἀκύλας εἰπὼν ὅτι ἐπισκεφθεὶς τὸν Ἀργολίδος ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ ἀρχιερεὺς θὰ δώσῃ 6 χιλ. δραχ. εἰς τὸν Βαλασσόπουλον καὶ 4 εἰς τὸν Νικολόπουλον. Μετὰ τοῦτον προσῆλθεν ὁ Τρύφων Παπασωτηρίου εἰπών, ὅτι ἤκουσε τὸν ἴδιον Οἰκονομόπουλον λέγοντα, ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐξώδευσε 17 χιλ. δρ. εἰς πολύτιμα εἴδη, ἅτινα ἔδωκεν εἰς τὸν Βαλασσόπουλον καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Νικολοπούλου.

Χθὲς ἐξηκολούθησεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. Αἱ καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων καθιστῶσι δυσχερεστέραν τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων.

— Κρῆτες τινές, ἕνδεκα τὸν ἀριθμόν, μισθοδοτούμενοι ἐκ τοῦ δημοσίου ὡς γενναῖοι ὁπλαρχηγοὶ καὶ ἀγωνισταὶ τοῦ πολέμου τῆς Κρήτης, ἀπέστειλαν ἀναφορὰν πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἔρσκιν, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσι νὰ ἀλλάξωσι τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα, καὶ νὰ τεθῇ ἡ Κρήτη ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν. Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ὀφείλει νὰ λάβῃ ὅσον τάχιστα σύντονον μέριμναν περὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι εἶνε ἔγκλημα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ σπαταλῶνται εἰς μάτην οἱ ἱδρῶτες τοῦ φορολογουμένου δυστυχοῦς λαοῦ, καὶ νὰ μισθοδοτῶνται ἁδρῶς ἕνδεκα κηφῆνες, οἵτινες ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πονηρὰ ἔχουσιν ἐν τῷ νῷ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἕνδεκα τούτων κηφήνων θέλομεν ἀναφέρει εἰς τὸ προσεχές, ὡς καὶ τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἕκαστος τούτων, διὰ νὰ ἴδῃ πᾶς τις εἰς ποίους ἀγύρτας καὶ προδότας ῥίπτονται οἱ ἱδρῶτες τοῦ λιμώττοντος λαοῦ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θέλομεν ἐπανέλθει σφοδρότερον.

— Μετὰ πολλῆς λύπης ἐμάθομεν, ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου κ. Π. Ἀντωνιάδης ἀπέλυσε τὸν καθηγητὴν κ. Κουπιτώρην, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἑξ εἰκοσιπέντε φράγκων δίδακτρα τοῦ ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ χαριεστάτου Μογγόλου τῶν Ἀθηνῶν Μιμῆ Κορομηλᾶ, ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι διὰ τοῦ βανδαλικωτέρου τρόπου προσέβαλλε τὸν κ. Κουπιτώρην, ἠπείλησε καὶ αὐτὸν τὸν κ. Ἀντωνιάδην, ὅτι ἂν δὲν τὸν ἀποπέμψῃ ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου του, δὲν θέλει παύσει νὰ τὸν ὑβρίζῃ διὰ τῆς «Ἐφημερίδος» του. Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἐπροξένησεν εἰς πάντας τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν· δὲν ἔπρεπε τόσον πολὺ νὰ φοβηθῇ τοὺς λόγους τοῦ Μογγόλου, διότι, ἐὰν λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰς π α τ σ α β ο ύ ρ α ς τοῦ δρόμου, δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζηται διευθυντὴς Λυκείου. Ἔπρεπε νὰ μὴ προβῇ ποτὲ εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἥτις εἶνε ἱκανὴ νὰ κηλιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Λυκείου του· ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ὁ διευθυντὴς χάριν εὐτελοῦς ἀργυρίου, ἀποβάλλει ἐν μέσῳ τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἱκανοὺς καὶ δραστηρίους καθηγητάς, ἐπισύρων οὕτω τὴν ἀγανάκτησιν καὶ χαλαρόνων τὸν πρὸς τὰ γράμματα ζῆλον τῶν παρ' αὐτῷ μαθητιώντων.

— Ἡ ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ ἐπικρατοῦσα ἡσυχία καὶ τάξις ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν μοίραρχον κ. Κόκκον, ὅστις διὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὸν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ζήλου προσπαθεῖ νὰ μὴ συμβῇ τι ἀπευκταῖον. Τοιοῦτοι ἄνδρες τιμῶσι τῇ ἀληθείᾳ τὸν στρατόν.

— Κριταὶ τοῦ Βουτσιναίου ποιητικοῦ δραχμαγωνισμοῦ ἐγένοντο οἱ κκ. Ἀφεντούλης, Ὀρφανίδης καὶ ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ἐ ρ υ θ ρ ὸ ς Κόκκινος. Ὁ «Ἀριστοφάνης» προτίθεται νὰ δημοσιεύσῃ τὸ βραβευθησόμενον ποίημα τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐκθέσεως, διότι ὁ βοτανικὸς καὶ κριτικὸς Ὀρφανίδης ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ λέγῃ ἀπὸ τοῦδε ποῖον ποίημα προτίθεται νὰ βραβεύσῃ.

— Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ τελώνου Λαυρίου κ. Βουδούρη, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ζητεῖ νὰ τῷ γνωστοποιήσωμεν τὸν πληροφορήσαντα ἡμᾶς περὶ τῆς μὴ ἐπιθεωρήσεως τῶν 30 κασσῶν. Ἐλησμόνησεν ὅμως ὁ κ. Βουδούρης νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὰ δικαιώματα τῆς καταχωρίσεώς της. Ἂς ἀποστείλῃ ταῦτα, καὶ ἡμεῖς δὲν δυσκολευόμεθα προθύμως νὰ τῷ δηλώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ διατριβογράφου.

— Ὁ κτηνίατρος κ. Τασούλης ἐξέδοτο κατ' αὐτὰ βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Πραγματεία περὶ ἐπιζωοτιῶν». Ὄντως ὁ κ. Ταρσούλης εἶνε ὁ μόνος, ὅστις δύναται νὰ γράφῃ περὶ ζώων.

— Ἡ «Ἐφημερὶς» τῆς 2 Φεβρ. γράφει: «Τὸ «Ἐθν. Πνεῦμα» ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ «Ποσειδῶν» ἐν Πειραιεῖ ἀναφέρουσι πολλὰς συλλήψεις κλεπτῶν καὶ κλοπιμαίων πραγμάτων. Πιστεύομεν οἱ κλέπται οὗτοι καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν συνελήφθησαν ν' ἀποφασίσωσι ν' ἀλλάξωσιν ἐπὶ τέλους ἔργον».

Σημ. Ἀποροῦμεν πῶς δὲν τοῖς ἐσύστησεν ὁ κ. Κορομηλᾶς νὰ γίνωσι διευθυνταὶ ἐ φ η μ ε ρ ί δ ο ς τινός. Σ.

— Φθονήσας ὁ κ. Κορομηλᾶς τὴν νοημοσύνην τῶν θεατρικῶν ἵππων, οὐδὲ μίαν λέξιν καλὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἔγραψεν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» του. Κακὸν ἡ ζήλια. Σ.

Σῦρα, 1 Φεβρουαρίου 1876.

Καλὲ σεῖς διαβόντρου μου Ἀριστοφάνη!

Δὲν μᾶς λέτενε ἄματις ἴντα πάθετεν καὶ δὲν ἀπουτόνουνε πληὸ γιὰ τὴ Σῦρα μας, νὰ μᾶς ξυπνήσετενε τὰ αἵματά μας λίγο. Ἴντα; Μονάχα νὰ μᾶς παίρνετεν τὸν παρᾶ μας, ξέρετεν, κι' ὄχουτος ἄλλη δουλειὰ νὰ μὴ χάνετεν παρὰ ν' ἀπευτόνετεν τοὺς Μανιάτες καὶ τοὺς Μανιάτες, γιατί καὶ σεῖς εἴσαστεν, διαβόντρου γιέ, Μανιάτης; Δὲν γράφετεν καὶ τὰ κανόνια που πέφτουνε πᾶμερα 'ς τὴ Σῦρα μας, καὶ θ' ἀπευτόνανε σὲ λίγο ὅλο τὸ παζάρι ἀρ' τὰ τόπια; Μουφλουζλούκια δεξιά, μουφλουζλούκια ζερβιά, ποῦ ἐμᾶς τὸν ἐμπόρω ἔκανε στάσι τὸ τσερδέλο μας, καὶ δὲν μπορουμένε νὰ ἀπευτουχάσωμενε τὸ χάλι μας καὶ νὰ κάνουμενε μπιλάντζο 'ς τὸ βιός μας;

Κι' ἀμὲ τὸ Θεάτρο μας δὲν γράφετεν καὶ γιὰ κεῖνο, καλὲ σεῖς, που κοντεύουμενε νὰ χάσωμενε τὰ παιδιά μας, που ξεμυαλιστήκανε μὲ τὲς πρίμες, τὲς κοντράλτες, καὶ τὲς μποῦφες. Καλὲ, τοῦ δαιμόνου τὰ κουλούκια, δὲν καταλαβαίνουνε μὲ πόσον ἀγῶνα καὶ κόπο ἐμεῖς ἐκερδίσαμενε αὐτὰ ποῦ εὑρήκανε αὐτοὶ ὥτοιμα καὶ τὰ κοκκαλίζουνε ὀχονοῦς. Δὲν σκαμπάζουνε, δὲν δρώνει τ' αὐτί τους! Μόνο μπουκέτα καὶ περιστέρια ξέρουνε κι' ἄρα πάρῃ ἥλιος. Ἤμαστένε κ' ἐμεῖς νηοὶ μιὰ βολά, κι' ὅπου καμμιὰ ὠμορφοῦλα ἐρριχνόμαστένε ἀπὸ κοντά, μὰ ἤτανε καὶ συμφέρο τότες, γιατί ἐκάμναμένε καὶ τὸ χέρι ὅπου μπορούσαμένε σὲ δαύτες καὶ ἀποφτουνόναμε τὴν μπουζοῦ μας. Πῆγα κ' ἐγὼ ὁ κακόσουρτος μιὰ βολὰ 'ς τὸ Θέατρο, κι' ἀπ' τὰ ρεζιλίκια ποῦ εἶδα νὰ κάνουνε τοῦ ἑνὸς ἡ κόρη ποῦ ἀφ' τὸ κεφάλι του ἐφτώχεψε, μὲ τ' ἀλλουνοῦ τὸ γυιὸ ποῦ ἤτανε ἕνα παληόπαιδο τοῦ σοκακιοῦ καὶ γυρεύει τώρα νὰ κάμῃ ἀργολαβία, καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα, ἔκαμα ὅρκο νὰ μὴ πατήσω ποδάρι ἄλλη μνιά.

Κι' ἀμὲ δὲν γράφετεν γιὰ τὸ θεμέλιο τοῦ μαγαζιοῦ τῆς Πλατείας, ποῦ μπῆκεν, νὰ παινέσετένε τὸ Δήμαρχό μας λιγάκι, ποῦ εἶναι καλὸς πατριώτης, καὶ κάνει ὅσα δὲν ἔκανε κανεὶς ὡς τώρα 'ς τὸν τόπο; Χιῶτες καὶ πάλι Χιῶτες, γιέ μου, κι' ἂς λένε οἱ Μωραΐτες. Τὸ ἴδιο φωνάζουνε καὶ γιὰ τὸν Ἀστυνόμο πῶς δὲν εἶναι καλὸς, γιατί εἶναι Χιώτης! Μὰ ποιὸς τὸ φωνάζει! Μωραΐτικες ἐφημερίδες, γιέ μου, Μωραΐτικες! Δὲν εἶναι, λέει, καλὸς γιατί δὲν δεκατίζει σὰν τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν τσιμπολογᾶ, μόνο ἀπουτουνόνει, καὶ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ Νόμο 'ς τὸ σπῆτί του, θέλει νὰ ἀπουτουνώσῃ τὸν τόπο. Ὄχοῦ, γυιέ μου! Ποιὸς τὰ λέει αὐτά; Φωνάζουν γιὰ τὰ παιχνίδια πῶς τ' ἀφίνει λιμπερτά, μὰ τὰ παιχνίδια παίζουν 'ς τὰ φιλικὰ τοῦ Ἀπαστυνόμου. Φωνάζουν γιὰ τὰ φανάρια, μὰ τῶν φαναριῶν τὴν ἀργολαβία τὴν ἔχει ἄλλος, καὶ τοῦτο δὲν τοῦ περνᾷ τοῦ Ἀστυνόμου. Τί πῶς παγαίνει, λέει, περιπολία 'ς τὸν ἅγιο Γιώργη, καὶ δὲν βάζει νόμο 'ς τὴ φαμελιά του, καὶ μήγαρ καὶ ὁ ἄλλος δὲν παγαίνει 'ς τὰ Ψαριανά; Οὐγοῦ γυιόκα μου! Κατὰ ποῦ γενήκαμεν ἔχασεν τὸ σκυλί (ὄχι, γυιόκα μου, ἐκείνη ἡ βρώμια ἐφημερίδα Σ κ ύ λ ο ς, γιατί αὐτὴ δὲν ἔχει ἀφέντη) τὸν ἀφεντικό του. Ἔχω ἕνα τσουβάλι νὰ σοῦ γράψω, γυιόκα μου, μὰ δὲν θὰ μὲ καταλαβαίνῃς, γιὰ δὲν εἶμαι γραμματιζούμενος νὰ σοῦ τὰ γράψω περίδιὰ γραμμάτου, καὶ γιὰ δαῦτο, θαῦρω ἕνα νὰ γρωνίζῃ νὰ σοῦ τὰ γράψῃ ἕνα πρὸς ἕνα χαρτὶ καὶ καλαμάρι, καὶ τὲς ἀργολαβίες, καὶ τὲς κλεψιὲς ποῦ γίνουνται καὶ οὖλα.

Ὑγεία καὶ χαιρετίσματα, γυιέ μου!

Ὁ συνδρομητής σου
Μ ι σ ὲ Μ π ο υ ρ λ ῆ ς
δοῦλός σου.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 151).

γ'.) Ἐξέδοτο δύο ἑταίρας ἐπιπληκτικὰς καὶ πειθαρχικὰς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ δημάρχου Καρδαμύλης, ἐφ' ὧν βραδύτερον θέλομεν ἐγκύψει.

δ'.) Κατακρατεῖ παρανόμως πρᾶξιν τοῦ Ἐπαρχ. Συμβουλίου ὑπὲρ τοῦ τοὺς παραλλήλους βίους τῶν ἡρώων τοῦ 1821 συγγράφοντος κ. Ἀντων. Γούδα ἐκδοθεῖσαν.

Τῆς δὲ ἀνικανότητός του ὁ νομιμόφρων Ἔπαρχος καὶ ἕτερον παρέσχε δεῖγμα. Ἀνοήτως καὶ ἄνευ νομίμου λόγου ἀπῄτει παρὰ τῶν δημάρχων κατάλογον ἰδιοκτητῶν περὶ ἀγροφυλακῆς· ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνοι πλὴν τοῦ δημάρχου Λεύκτρου, δὲν συνέταξαν τοιούτους, ἐξέδοτο κατ' αὐτῶν πειθαρχικὴν ἀπόφασιν, ἐν ᾗ, ἐπειδὴ τέσσαρας συμπεριλαμβάνει δημάρχους, ὑπολογίζει τέλη δραχ. 12, καὶ διατάσσει τὴν ἀλληλέγγυον αὐτῶν πληρωμήν. Ἀλλ', ὦ Δικανικὲ Ἔπαρχε! μὰ τὴν Δικανικήν σου κεφαλήν, ὁ νόμος ὑποχρεοῖ ἀλληλεγγύως τοὺς Δημάρχους;

Πεποίθαμεν ὅμως ὅτι οἱ ἀμαθεῖς κκ. Δήμαρχοι, καθ' ὧν αἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν, θέλουσιν ἐκκαλέσει ταύτας καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, καθόσον καὶ ὁ τὴν Νομαρχίαν Λακωνίας διευθύνων γραμματεὺς Κοντάκης δὲν ὑστερεῖ τοῦ ἀμερολήπτου καὶ πολυμαθοῦς τούτου Ἐπάρχου, καὶ τεύξονται παρ' αὐτοῦ δικαιοσύνης. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι καὶ οἱ κυβερνῶντες, πρὸς οὓς ἡ διαγωγὴ τοῦ τοιούτου τέρατος ἐγένετο γνωστή, θέλουσιν ἐξωθήσει αὐτὸ κατὰ κρημνῶν καὶ μεριμνήσει περὶ τῆς ταχείας ἀντικαταστάσεώς του.

Πᾶσαν εὐθύνην διὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι δημοσιευθησόμενα ἀναλαμβάνομεν ἡμεῖς, κ. συντάκτα. ***

Παρὰ πέρα ἀπὸ τούτους 'περπατοῦσε ὁ Καρύδης,
Κι' ἀπὸ 'πίσω του ἐρχόταν ὁ σοφὸς Σιβιτανίδης.
Ὁ Καρύδης εἶχ' ἀπάνω 'ς τὸ κεφάλ' ἕνα Φανάρι,
Ὅπου εἶχε Φῶς μεγάλο, καὶ 'ς τὸ χέρι ἕνα φτυάρι
Καὶ ἐσκούπιζε τοὺς δρόμους, κι' ὁ Σιβιτανίδης πάλι
Ἐφαινόταν σὰν μεσίτρα Ἀλεξάνδρινὴ μεγάλη.

'Σ τὸν Σιβιτανίδη δίπλα 'περπατοῦσε ὁ Διονύσης,
Ποῦ τὸν «Ταχυδρόμο» γράφει ἐνδυμένος σὰν Δερβίσης.
Εἰς τὸ ἕνα χέρι εἶχα χαρτί, πένα καὶ μελάνι,
Κ' εἰς τὸ ἄλλο χέρι πάλι τοῦ Μωάμεθ τὸ κοράνι.
Ἐβαστοῦσε ἀλαμπρατσέτα τὸν καλὸ τὸν Διανέζη,
Ποῦ φοροῦσε γιὰ καββάδια ἕνα κόκκινο μπαρέζι.

Νά! κι' ὁ Ἀγγελόπουλός μας ὁ τρισκεχαριτωμένος
Εἰς τὴν μέση ξεπροβάλλει Τουρκογύφτισσα ντυμένος.
Ἐφοροῦσε 'ς τὸ κεφάλι ἕνα βρωμερὸ τσεμπέρι,
Κι' ἕνα κόσκινο μεγάλο ἐβαστοῦσε εἰς τὸ χέρι.
Ἀπὸ πίσ' ὁ Μανουσάκης, ὁ ἀγαπητός του φίλος,
Μὲ παληάτζικα ντυμένος τὸν ἀκλούθαε σὰν σκύλος.

Ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ τούτους 'περπατοῦσε ὁ Κροκίδας,
Τῆς «Πνυκὸς» ὁ Μανταφοῦνης, καὶ κοντὰ ὁ Καλαμίδας.
Ἀπ' αὐτοὺς ὁ πρῶτος ἦταν ἐνδυμένος σὰν προφήτης,
Καὶ ὁ δεύτερος Μαλτέζος, καὶ ὁ τρίτος Ἀρβανίτης.
Καὶ οἱ τρεῖς ἀλαμπρατσέτα ἐπηγαίναν μ' ἕνα βῆμα,
Καὶ μονάχοι εἰς τὸν δρόμον παριστάναν παντόμιμα.

Νά! 'ς τὴ μέση καὶ ὁ Λούης μὲ Ἑβραίικα ντυμένος,
Καὶ κοντὰ ὁ Θερμογιάννης μὲ βελέντζαις τυλιγμένος.
Ὁ κὺρ Λούης ἐβαστοῦσε ἕνα ὤμορφο πανέρι
Ἀπὸ γυαλικὰ γεμάτο, καὶ παληόρουχα 'ς τὸ χέρι,
Καὶ ὁ Θερμογιάννης πάλι μιὰ φλογέρα ἐκρατοῦσε,
Καὶ μὲ τέχνη καὶ γλυκάδα ὁλοένα την φυσοῦσε.

Ἀπὸ 'πίσω περπατοῦσε ὁ καλὸς Καλαποθάκης
Μὲ Ἰμάμικα ντυμένος, καὶ ὁ ῥήτορας Μαχράκης
Ἐνδυμένος ὡσὰν Πάππας μὲ μεγάλαις γενεάδαις,
Κ' ἐβαστοῦσε Συναξάρια καὶ πολλαῖς ἄλλαις φυλλάδαις,
Καὶ οἱ δυὸ ἀλαμπρατσὸ βῆμα βῆμα περπατοῦσαν,
Καὶ τὸ «Ντόμινο μπαμπίσκο» καὶ οἱ δυὸ καλλιναρχοῦσαν!

Νά! καὶ ὁ κουφὸς Ῥοΐδης μὲ διάφοραις φιγούραις,
Καὶ ὁ Ἄννινος ποῦ κάνει τεχνικαῖς καλικατούραις.
Ὁ Ῥοΐδης ἀπ' ὀπίσω εἶχε μιὰ οὐρὰ μεγάλη
Καὶ δυὸ κέρατα ἐλάφου 'ς τὸ σοφό του τὸ κεφάλι,
Καὶ ὁ Ἄννινος κοφίνι ἀπὸ κέρατα γεμάτο,
Κ' ἦταν πούπουλα ντυμένος ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Νά! καὶ ὁ Βαμπᾶς 'ς τὴ μέση μὲ μεγάλο τουμπελέκι,
Κι' ὁ σοφὸς Κορέσιος μας δυὸ βήματα παρέκει.
Ὁ Βαμπᾶς 'φοροῦσε ρούχα χαλβατζῆ, καὶ ἐβαστοῦσε
Ἕνανε ταβλᾶ 'ς τὸ χέρι, καὶ καλὸ χαλβᾶ πωλοῦσε,
Κι' ὁ Κορέσιος ἐφόρει μιὰ Ἐγγλέζικη γιακέττα,
Ἕνα τρίκαντο μεγάλο, κι' ἀπὸ πάνω μιὰ καρπέτα.

Νά! ἐκεῖ καὶ ὁ Μιμῖκος, ὅπου κωμῳδίαις κάνει,
Κι' ὁ Καμπούρ-Ἐφέντης δίπλα ἐνδυμένος σὰν ὀγλάνι.
Ὁ Μιμῆς ἐφόρει ρούχα νεκροθάπτου, καὶ ἐκράτει
Μιὰ ἀξίνα εἰς τὸ χέρι, καὶ μὲ χάρι ἐπερπάτει.
Κι' ὁ Καμπούρ-Ἐφέντης πάλι, μαθημένος ἀπ' τὴν Πόλι,
Σὰν ὁλόγυμνος φαινόταν, καὶ τὸν ἐκυττάζαν ὅλοι.

Εἰς αὐτοὺς κοντὰ ἐρχόνταν δὲν εἰξεύρω πόσοι ἄλλοι
Μασκαράδες ξακουσμένοι μὲ φανάρια 'ς τὸ κεφάλι.
Ἄλλοι ἦταν μὲ μουντζοῦραις καὶ ἀλεύρια ἀλειμμένοι,
Ἄλλοι πάλι μὲ τσουρέλια καὶ προβιαῖς κουκουλωμένοι,
Ἄλλοι ἦταν σὰν Σουλτάνοι κ' ὑπερήφανοι Ἀγάδες,
Κι' ἄλλοι πάλι χαλιφάδες, λουστραπάδες, γαλατάδες.

'Σ τοῦ πρωθυπουργοῦ τὸ σπῆτι, ἀπὸ κάτω μαζευθῆκαν,
Καὶ μ' ἀτάρα ὅλοι μέσα εἰς τὴν σάλα του ἐμπῆκαν.
Ὁ πρωθυπουργὸς σὰν εἶδε ὅλο τοῦτο τὸ ἀσκέρι,
Εἰς τὸν καθένα μιὰ μπῆκε, κ' ἔδινε εἰς ὅλους χέρι,
Καὶ ἐφώναξ' ὁλοένα «ἔβγε χαρὰ 'ς τοῦτα τὰ μασκαράδες.»
Καὶ τοὺς 'τράτερνε μεζέδες, ρετσινάτα καὶ σουμάδες.

Τότε ὅλοι διψασμένοι ἐρριχτῆκαν 'ς τὴν ρετσίνα,
Καὶ ἀρχίσανε νὰ παίζουν τὰ βιολιὰ καὶ τὰ κλαρῖνα,
Καὶ ἀμάνι σηκωθῆκαν, καὶ ἀρχίσανε τὸν μπάλο,
Κ' ἐπηδοῦσαν, ἐγελοῦσαν, καὶ ἐλέγαν ἕνα κι' ἄλλο,
Καὶ 'ς τὸν Κουμουνδοῦρο 'πῆγαν, καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
Τὸν κατάφεραν ἀμέσως καὶ ἐμπῆκε 'ς τὴν μπερλίνα.

[illegible]